

Hínárok, tóvirággyökerek

FEUILLETON - LVII. évfolyam, 14. szám, 2013. április 5.

Budapest belvárosában élek, a Duna bal partján. A környék utcáinak és bérházainak helyén másfél évszázaddal ezelőtt érintetlen mocsár húzódott. A folyó itt rakta le a hordalékát, az északról magával hozott törmeléket, fatörzseket, elhullott állatok tetemét. A mocsár a halak és a madarak birtoka volt. A csalóka pázsit alatt rejtett víz és iszap lappangott, ki tudja, hány ölnyi mélyen. Aki arrafelé merészkedett, csak ingadozott, süppedezett eleinte, és ha egyszer azután beszakadt, a mocsár lassankint elnyelte. Mennél jobban evickélt, küszködött, annál lejjebb süppedt, hínárok, tóvirággyökerek fonták össze lábait, míg a fekete iszap, mely a zöld füvek, harangos virágok, széles lapulevelek alatt lakott, össze nem csapott a feje fölött.